

Veel mensen beschouwen de **Bhagavad Gita** en de **Tao Te Ching** als spirituele boeken, maar in essentie zijn het observaties van de menselijke natuur. Zij beschrijven niet zozeer een geloofssysteem, maar de wetmatigheden van het menselijk bewustzijn en gedrag. De Bhagavad Gita onderzoekt bijvoorbeeld hoe verlangen, woede, hebzucht, angst, gehechtheid en ego het handelen van de mens beïnvloeden. De Tao Te Ching onderzoekt dezelfde werkelijkheid vanuit balans, eenvoud, nederigheid, ontvankelijkheid en harmonie met de natuurlijke orde. Beide teksten nodigen de lezer uit om hun uitspraken niet blind te geloven, maar zelf te observeren.

Wat gebeurt er wanneer een mens wordt gedreven door begeerte?

Wat gebeurt er wanneer hij leeft vanuit tevredenheid?

Wat doet macht met een mens?

Wat doet nederigheid?

Wat zijn de gevolgen van gehechtheid, koppigheid of zelfgenoegzaamheid?

In die zin lijken deze teksten meer op een psychologie van het menselijk bestaan dan op religieuze dogma's. Zij beschrijven oorzaken en gevolgen die iedereen in zichzelf en in de wereld kan waarnemen.

Hun uitgangspunt is niet: *"Geloof dit."*

Maar eerder:

"Onderzoek dit en kijk of het waar is."

Daarom kunnen de Bhagavad Gita en de Tao Te Ching worden gezien als tijdloze handleidingen voor het begrijpen van de menselijke geest en de uitdagingen van het materiële bestaan. Hun waarde ligt niet in geloof, maar in verificatie door eigen ervaring.

Misschien is de kortste samenvatting wel:

De Bhagavad Gita en de Tao Te Ching vragen niet om geloof, maar om observatie. Zij beschrijven geen bovennatuurlijke werkelijkheid, maar de natuur van de mens zelf.